

Omar H. le-a povestit cum ajunsese la marginea orașului. Omar era singurul din grup care nu locuia chiar în cartier, ci în Lower East Side, și mergea cu metroul, trebuia să compostez cartela de plastic, de șase ori compostase, se dusesse la alt aparat, VĂ RUGĂM REINTRODUCEȚI CARTELA, și urmase o călătorie lungă înspre marginea orașului. Până la urmă aterizase undeva, într-un colț oarecare din Bronx, fără să știe ce se alesese de stațiile în care nu oprise.

Curtis B. nu-și găsea ceasul de mână. Când și l-a găsit într-un târziu, în dulăpiorul cu medicamente, nu reușea să și-l pună la mână. „Uite ceasul“, spusese el pe un ton grav. „Îl am aici, în mâna dreaptă“. Dar mâna dreaptă, cum-necum, nu reușea să-și găsească drumul spre încheietura mâinii stângi. Era un vid spațial ori un gol vizual, o fisură în câmpul lui vizual și-i luase ceva timp să facă legătura între mână și încheietură, între capătul ascuțit al curelei de ceas și catarama de la celălalt capăt. Lui Curtis asta i se părea o vină, un păcat al trădării de sine. Mai demult, într-o altă sesiune, le citise un pasaj pe care-l scrisese, despre un eveniment petrecut în urmă cu cincizeci de ani, când omorâse un om cu o sticlă spartă, într-o bătaie dintr-o cârciumă, îi măcelărise fața și ochii după care îi retezase jugulara. Își ridicase privirea de pe foaie când rostise aceste cuvinte: *i-am retezat jugulara.*

Pe același ton apăsător, sumbru și amenințător, le-a povestit și cum își pierduse ceasul.

Coborau amândoi scările și ea a spus ceva, și de-abia la câteva secunde după ce Keith a făcut ce-a făcut, și-a dat seama care era legătura. Dăduse cu piciorul în ușa prin fața căreia treceau. Se oprise din mers, se dăduse puțin înapoi și lovise tare cu piciorul, izbise ușa cu talpa.

Odată ce făcuse legătura între ce spusese ea și ce făcuse el, primul lucru pe care l-a înțeles a fost că furia lui nu avea nimic de-a face cu muzica sau cu femeia care punea muzica. Era îndreptată împotriva ei, pentru ce spusese, pentru că se plânsese, tot insistase, pentru că repeta la nesfârșit.

Al doilea lucru pe care l-a înțeles a fost că nu era de fapt nici urmă de mânie. Keith era perfect calm. Interpreta o emoție, a ei, în numele ei, spre rușinea ei. Aducea chiar, s-a gândit ea, cu o chestie zen, un gest care să șocheze sau să stimuleze meditațiile altcuiva, să le întoarcă în direcția opusă.

N-a deschis nimeni ușa. Muzica nu s-a oprit – era o mișcare lentă, circulară, de fluier și tobe. S-au privit unul pe altul, soț și soție, și au izbucnit în râs, tare și apăsător, apoi au coborât scările mai departe și au ieșit în stradă.

Partidele de poker se țineau la Keith, unde era și masa de poker. Erau șase jucători, cei obișnuiți. Miercurea seara, ziaristul pe teme economice, publicitarul, agentul de brokeraj ipotecar și așa mai departe, bărbați care-și făceau umerii roată, își săltau coaiele și veneau gata pregătiți să se așeze la masă și să joace, cu fețe impenetrabile, punând la încercare forțele care pun lucrurile în mișcare.

La început, jucaseră poker în mai multe forme și variante, dar cu timpul începuseră să reducă opțiunile celui care împărțea cărțile. Interzicerea anumitor jocuri fusese mai întâi o glumă, în numele tradiției și al autodiscipliniei, dar se impusese cu vremea, cu argumentații întregi contra vreunei deviații mai rușinoase. În cele din urmă, Dockery, jucătorul cu cea mai mare experiență, care se apropia de cincizeci de ani, susținuse pokerul tradițional și nimic altceva, vechiul format clasic, *five-card draw*, *five-card stud*, *seven-card stud*. Odată cu împuținarea opțiunilor, a crescut

și miza, ceea ce a intensificat și mai mult ceremonia completării cecurilor de către perdanții din nopțile lungi.

Fiecare mână o jucau cu ochi sticloși, frenetic. Toată acțiunea se petrecea undeva înapoia ochilor, în așteptări naive și amăgiri calculate. Fiecare jucător încerca să-i prindă în cursă pe ceilalți și să fixeze limitele propriilor visări caduce, dealerul de obligațiuni, avocatul, celălalt avocat, și-aceste jocuri constituiau esența decantată, extractul limpede și intim al inițiativelor fiecăruia din timpul zilei. Cărțile pluteau peste suprafața de pâslă verde a mesei rotunde. Făceau uz de intuiție și o analiză a riscurilor demnă de Războiul Rece. Făceau uz de viclenie și de norocul chior. Așteptau momentul de clarviziune, cel mai potrivit pentru a plasa pe baza cărții despre care știau că o să le intre. *Am simțit dama și dama mi-a intrat.* Azvârleau jetoanele și urmăreau privirile celorlalți din jurul mesei. Regresau la superstiții de dinainte să se inventeze scrisul, invocând morții. Partidele aveau în ele ceva provocare sănătoasă și o doză de batjocură fără echivoc. Aveau ceva din intenția de a le spulbera celorlalți bruma de bărbăție care le mai rămăsese.

Hovanis, mort de-acum, hotărâse la un moment dat că n-aveau nevoie să joace *seven-card stud*. Fie și numai multitudinea de cărți, de variante și de opțiuni i se părea excesivă, iar ceilalți răsuseră și hotărâseră să rămână la *five-card stud* și *five-card draw*.

Urmase o creștere corespunzătoare a mizei.

Apoi, cineva ridicase problema mâncării. Era o glumă. Mâncarea era pe niște platouri fără fasoane, pe masa din bucătărie. „Câtă disciplină pe noi“, spusese Demetrius, „dacă ne irosim timpul ridicându-ne de la masă numai ca să ne îndopăm cu tot felul de pâini, cărnuri și brânzeturi tratate chimic?“ Era o glumă pe care o luaseră în serios, pentru că ridicatul de la masă ar fi trebuit să fie permis numai în

cazurile cele mai severe de urgență urinară sau de ghinion crunt, care silea jucătorul să se ducă la fereastră și să se uite afară, la hăul sumbru și atotcuprinzător al nopții.

Așa că mâncarea fusese refuzată. Fără mâncare. Împărțeau cărțile și fie plusau, fie ziceau pas. Pe urmă, vorbiseră despre băuturi. Știau și ei că era o prostie, dar tot se întrebaseră, vreo doi sau trei, dacă n-ar fi fost convenabil să-și restrângă opțiunile la țării mai închise la culoare, la scotch, bourbon, brandy, cele în nuanțe mai bărbătești, distilate mai profund și mai intens. Fără gin, vodcă și alte poșirci palide.

Se bucurau făcând asta, cei mai mulți dintre ei. Le plăcea să creeze un edificiu din tot felul de fleacuri făcute într-adins. Nu și Terry Cheng, care juca cel mai frumos dintre toți, juca și *online* câte douăzeci de ore la rând. Terry Cheng le spunea că sunt superficiali și duc niște vieți frivole.

Pe urmă, cineva făcuse observația că *five-card draw* e chiar mai permisiv decât *seven-card stud* și se miraseră de ce nu se gândiseră la asta mai demult, jucătorul să poată să pună jos și să schimbe până la trei cărți sau să nu schimbe nici una, să zică pas, dacă așa consideră el oportun și căzuseră de acord să se rezume la un singur joc, *five-card stud*, la sumele mari pe care le pariau, la jetoanele viu colorate puse teancuri, la cacialmale și contra-cacialmale, la blesteme complicate și priviri îndurerate, la țăriile întunecate în păhăruțe, la fumul de trabuc adăugându-se sub plafon strat după strat, la autoreproșuri strivitoare în gând – toate aceste energii și gesturi liber-consimțite venind să se măsoare cu acea unică forță potrivnică, faptul de a-și impune restricții cu atât mai greu de suportat, cu cât emanau dinăuntru fiecareia.

Fără mâncare. Mâncarea era exclusă. Fără gin sau vodcă. Fără bere, dacă nu era neagră. Pusaseră interdicție pe orice bere care nu era neagră și pe orice bere neagră care nu era

Beck's Dark. Făcuseră asta pentru că le spusese Keith o poveste auzită de el, despre un cimitir din Germania, de la Köln, unde patru prieteni buni, implicați într-un joc de cărți care se întinsese pe patru, dacă nu chiar cinci decenii, fuseseră înmormântați în aceeași configurație în care stătuseră la masa de joc, fără excepție, cu pietrele de mormânt față în față două câte două, fiecare jucător la locul său stabilit prin tradiție.

Le plăcuse povestea. Era o poveste frumoasă despre o prietenie îndelungată și despre efectele transcendente ale tabieturilor banale. Toți deveniseră respectuoși și gânditori și un lucru la care se gândiseră fusese să proclame Beck's Dark drept singura bere neagră, pentru că era o bere germană, așa cum erau și jucătorii de cărți din povestea lui Keith.

Unul dintre ei voise să interzică discuțiile despre sport. Interziseseră discuțiile despre sport, discuțiile despre emisiunile de la televizor, despre titlurile filmelor. Lui Keith i se părea că totul devine prostesc. Regulile sunt bune, îi răspuseseră ceilalți, cu cât mai prostești, cu atât mai bune. Rumsey, maestrul bășinilor, mort de-acum, voise să revoce toate interdicțiile. Țigările nu fuseseră interzise. Un singur fumător de țigări aveau printre ei și i se îngăduise să fumeze câte țigări voia, dacă nu-l deranja că părea neajutorat ca o jucărie stricată. Ceilalți, majoritatea, fumau trabucuri și se simțeau expansivi, trăiau pe picior mare, sorbeau scotch sau bourbon, găseau sinonime pentru cuvinte interzise precum *ud* sau *uscat*.

— Nu sunteți oameni serioși, le spunea Terry Cheng. Le mai spunea: Ori sunteți serioși, ori muriți.

Cel care împărțea cărțile le azvârlea pe pâsla verde, fără să uite vreodată să anunțe tipul jocului, *five-card stud*, deși era singurul tip pe care-l mai jucau. Mărunta ironie seacă

pe care o conțineau aceste anunțuri se pierduse după o vreme și vorbele deveniseră un ritual demn, un ceremonial indispensabil, îndeplinit de fiecare când îi venea rândul să împartă cărțile, *five-card stud*, și le plăcea să facă asta, toți foarte serioși, pentru că unde altundeva ar mai fi întâlnit o asemenea tradiție benignă, ilustrată de rostirea inutilă a câtorva cuvinte arhaice?

Jucau fără să-și asume riscuri și regretau, iar dacă și le asumau și pierdeau, se prăbușeau în stări de deznădejde lunatică. Dar întotdeauna găseau câte ceva de interzis și câte o regulă de formulat.

Ei, și-ntr-o noapte întregul eșafodaj s-a prăbușit. Unuia dintre ei i se făcuse foame și ceruse de mâncare. Un altul dăduse cu pumnul în masă și scandase: „Mân-ca-re! Mân-ca-re!“, până când scandarea inundase toată camera. Revocaseră prohibiția referitoare la mâncare și ceruseră vodcă poloneză – câțiva dintre ei. Voiseră spirtoase palide răcite la congelator și servite sec în păhărele mici, aburite. Alte prohibiții fuseseră și ele revocate și cuvintele desființate, repuse pe tapet. Pariaseră și mizaseră, mâncaseră și băuseră și, de-atunci încolo, reveniseră la toate variantele de poker pe care le știau fiecare dintre ei, *high-low*, *acey-deucey*, *Chicago*, *Omaha*, *Texas hold'em*, *anaconda*, plus alte câteva găselnițe deviate din îndelungata ascendență a mării familii a jocului de poker. Dar le lipsea, pe măsură ce-i venea rândul fiecăruia să dea cărțile, anunțatul tipului de partidă, *five-card stud*, ce elimina toate celelalte tipuri, și încercau să nu-și pună întrebarea ce ar fi gândit despre ei, despre bălăcăreala lor de pokeriști de ocazie, alți patru jucători care stăteau față-n față în cimitirul din Köln, fiecare cu piatra lui de mormânt.

Au vorbit la cină despre o excursie pe care aveau s-o facă, poate, în vacanța școlară, în statul Utah, unde-s văi